

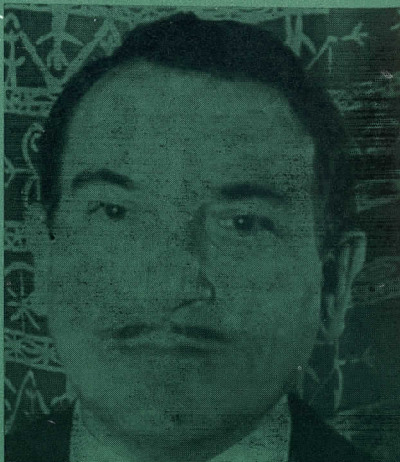
repertoár
malé scény
ročník 6
1968

12

rms

VYSTAVUJE JIRÍ JELÍNEK

SOUSEDÉ

PAULINE C. SMITH

„Tak co, jak vycházíš s naší novou sousedkou?“ zeptal se Ed. Evelyn se zadívala na pletení na svém klíně. „Dobře,“ řekla.

„Před večerí jsem s ní chvíli mluvil na dvorku. Říkala, že se přistěhovali z Kalifornie. Zdá se to být milá, všední ženská.“

Evelyn zdvihla rozpletený svetr a pozorně si ho prohlížela. „Ano?“

„Tobě se nelíbí?“

„Ale ano.“

„Máš tu aspoň přes den nějakou společnost. Jen si dej pozor, abys před ní nemluvila moc o sobě,“ řekl důrazně.

„Málokdy ji vidím. Mluvím s ní jen když věší na dvoře prádlo.“

„To ti docela stačí,“ řekl krátce a na jeho tváři se rozprostřel starostlivý pohled ošetřujícího lékaře.

Evelyn znovu zdvihla pletení a jehlice se rozcvakaly. Pletení také patřilo k léčebné kůře.

„Je vzteky celá bez sebe, když věší prádlo,“ řekla. „Vráží kolíčky do košil jakoby je probodávala.“

„Evie!“ Zvýšil hlas.

„Opravdu to tak dělá,“ trvala na svém Evelyn. „Možná je naštvaná, že musí prát tolik košil. Čtrnáct košil. Na každý den dvě čisté košile. Třeba má její manžel nějakou fobii, že musí mít pořád čistou košili.“

Noviny zašustily a Ed je spustil do klína.

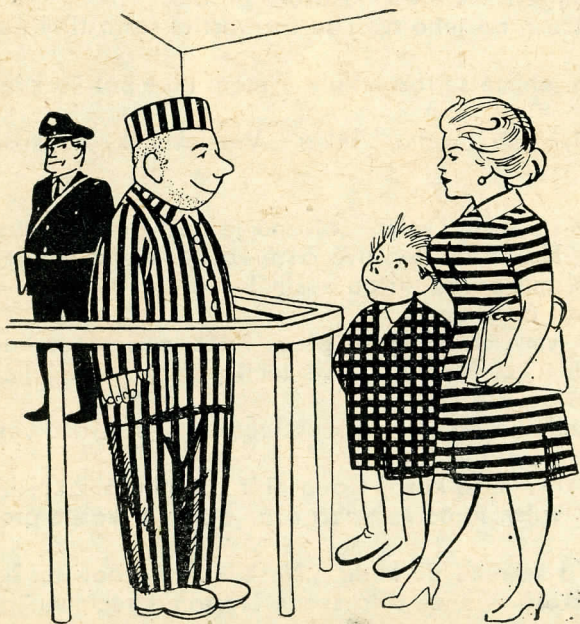
„Evie,“ řekl, „nesmíš si pořád vymýšlet. Nemůžeš přece vidět ve všem, co lidé dělají, fobie a neurozy. Škodí ti to. Myslím, že sis těch psychiatrů a jejich metod užila ažaž, když jsi se vloni složila.“

Evie myslela na ženu ze sousedního domu, jak s potlačovanou zuřivostí věší prádlo, které se trhaně zmitá na šňůře.

„Možná, že ji to už otravuje, když musí každý týden prát a žehlit tolik košil,“ řekla. „Třeba už toho má plný zuby. Proto se třeba zdá, jakoby ty košile probodávala.“

„Evie, už jsi skoro zdravá!“ Ed se nutil do klidu. „Nesmíš se nechat unášet představivostí při každé maličkosti. Víš, že ti to škodí. Dostaneš recidivu.“

„Promiň, Ede.“ Zdvihla opět pletení. „Nebudu si už nic představovat.“
„Takhle se mi líbí.“ Uklidnil se. „Říkala ti, co dělá její manžel?“
„Je to obchodní cestující,“ řekla Evelyn do cvakotu pletacích drátů. Prodává
nožířské výrobky pro restaurace – nože, sekáčky a podobné věci.“
„Vidíš?“ poznamenal Ed. „Obchodní cestující musí vypadat k světu. Proto
potřebuje tolik čistých košil.“
„Ano?“ Evelyn si prohlížela svetr. Zelená vlna byla příliš bezvýrazná. Roz-
hodla se, že do svetru vplete nějaký jednoduchý vzorek – asi červený. „Už
jsi ho viděl?“
„Ne.“ Ed si sundal brýle a leštil sklo. „Ty ano?“
„Každé ráno. Jezdí do práce chvíli po tobě. Jeho auto stojí na příjezdové
cestě přímo pod okny naší kuchyně. Koukám na něj, když umývám talíře od
snídaně.“
Ed si nalistoval sportovní stránku.
„Jak vypadá?“
„Je vysoký a hubený. Sevřené rty, tenké jako nože. Chodí stále v šedém. Při-
pomíná mi vždycky šedého hada.“
„Evie!“ Edův hlas se chvíl zlostil. „Přestaň už!“
„Tak dobře.“ Vstala. „Půjdu spát.“
Ve svém pokoji se ještě na chvíli postavila k oknu. U sousedů se svítilo –
oranžový obdélník okna zářil do tmy. Vlezla do postele, vzala si nembatal
a usnula.

Každé ráno, skloněná nad čistou pěnou na vodě na nádobí, pozorovala souseda, jak vychází z domu, kráčí rychle k autu a vstupuje do něj se svým kufříkem vzorků – vysoký, s rysy ostrými jako nože, které prodává, s klobeu-
kem staženým hluboko do očí. Pak se motor rozběhl, auto poskočilo a bylo pryč.

Krátké okamžiky sousedčiny přítomnosti na dvorku stačily k tomu, aby ji Evelyn začala poznávat. Podle jejích rázných kroků k popelnici, kde odklopila víko, mrštila dovnitř balíček obalený papírem a opět víko vztekle přibouchla; podle její krátké a divoké rvačky se šňůrou a prádlem; i podle její samomluvy, jejímž slovům nebylo rozumět, ale jejíž tón byl zcela jednoznačný – někdy to byly bručivě pronášené obžaloby, jindy zase nenávistná a zuřivá litání. Evelyn cítila, že ji už dobře zná. A někdy slyšela v noci z vedlejšího domu různé zvuky. Nebyly moc hlasité, hovor to jistě nebyl. Byly to nejasné, tlumené zvuky. S trochou představivosti se dalo říci, že jsou to zvuky potlačovaného hněvu nebo snad bolesti. Ale slíbila přece Edovi, že si nebude už nic představovat . . .

Když sousedovo auto stálo na příjezdové cestě před domem již celé dva dny, zmínila se o tom Edovi. Spustil noviny.

„Ach?“ řekl zdvořile. „Je nemocný?“

„Možná. Neviděla jsem ani ji.“

„Neměla by ses tam podívat? Třeba jsou oba nemocní.“

„Ne. Nechce se mi tam.“

Podíval se na hodiny a pak opět na manželku. „Proč ne? Mluvíte spolu přece. Bylo by to od tebe hezké.“

Evelyn se sklonila nad svou pracovní terapií, svetrem na klíně. „Mohla by si myslet, že strkám nos do čeho mi nic není.“

V Edově tváři zápasilo pobouření se shovívavostí. Konečně řekl mírně: „To snad ne.“

„Ale mohla by si to myslet.“

Obvyklé zařinčení popelnice se neozvalo ani příští den a Evelyn ho ztrávila tím, že s napjatýma ušima pozorovala vedlejší dům, který vypadal jakoby spal.

Den nato vyšla sousedka z domu, aby pověsila prádlo. Potlačovaná zuřivost z jejích pohybů zmizela. Věšela kusy prádla, dokonce i košile, jako by to byly hadry, neživotné a neosobní – jako kdyby se již vyrovnala s nenáviděným soupeřem.

Evelyn přistoupila k plotu rozdělovajícímu dvorky, opřela ruce o plaňky a naklonila se přes plot. „Koukám, že auto vašeho muže stojí před domem . . .“ začala.

Zdálo se, že její slova pronikají do sousedčina mozku velice pomalu, aby se tam pak spojila do významu, který ji zřejmě polekal. Podívala se k autu a pak opět na Evelynu.

„Odjel.“ Její tvář dostala pojednou nepřítomný a odtažitý výraz. Navlhčila si rty špičkou jazyka. „Odjel na výroční konferenci. Autem je to moc daleko. Jel vlakem a vůz mi tady nechal.“

„Aha, tak je to,“ řekla Evie zdvořile. „Báli jsme se, že je nemocný.“

„Ne, není nemocný. Vůbec ne.“

Znenadání začala sousedka ustupovat k domu a její vyschlé rty se stále pohybovaly, jakoby pronášely další slova vysvětlení, které by uvedlo neobvyklou věc na pravou míru. Pak se prudce obrátila, vešla do domu a zamkla za sebou dveře.

„Soused není ve městě,“ řekla Evelyn večer Edovi.

Usmál se. „Tak jsi tam přece jen zašla?“

„Ne.“

„Ne? Ale mluvila jsi s ní?“

„Ano. Mluvila jsem s ní.“ Evelyn se sklonila nad pletením.

„Odpoledne si vzala vůz a někam odjela.“

Ed se pohodlně usadil a zašustily noviny.

„Nebyla pryč dlouho. Když se vrátila, měla v autě dva velké psy.“

Podíval se přes noviny. „Ano?“

„Dva velké hubené psy,“ popisovala Evelyn. „Přivázala je na dvoře šňůrou na prádlo ke klepadlu. Ráno měla velké prádlo, a když uschlo, přivezla ty psy a přivázala je prádelní šňůrou ke klepadlu.“

„Třeba se sama bojí, když není manžel doma. Přivezla si je asi na hlídání.“

„Možná.“

Evelyn se rozhodla, že se vzdá pro dnešek nembutalu, bez kterého nemohla poslední měsíce usnout. Odstrčila lahvičku s prášky pro spaní na druhý konec nočního stolku a ulehla. Přemýšlela o sousedce, o psech, o autu před domem . . . o sousedce, o psech, o autu . . .

Konečně vstala a prošla temným domem.

Postavila se u kuchyňského okna a vyhlížela do noci. Na dvoře sousedního domu se pohyboval kužel světla. Pak uslyšela plesknutí, mlaskavý zvuk psího chlamstnutí a zavrčení – potom ještě několikrát polknutí a slastné odfrknutí, ohlašující, že hlad byl uspokojen. Světlo opsalo oblouk, vrátilo se do domu a zmizelo.

Stála ještě dlouhou chvíli u okna a pak se vrátila do ložnice, vzala si nembutal a usnula . . .

„Nemá ty psy ráda,“ řekla Evelyn o několik dní později Edovi.

„Proč by je měla mít ráda? Nejsou to žádní mazlíčci, má je na hlídání.“

„Chodí je každý den cvičit. Odváže je od klepadla a jde s nimi ven. Když se vrací, je celá utahaná a psi také. A teprve v noci jim dává pořádnou večeři.“

Evie myslela na psy, na jejich loudavé ploužení, na jejich vyplazené jazyky – na sousedčin vyčerpaný krok a její malátnou tvář. Myslela na to, jak sousedka odvazuje psy od klepadla, jak se nervózně potýká s uzly, zatímco psi leží se zavřenýma očima a supí přežráním.

„Nemluví o manželovi? Zdá se mi, že ta jeho výroční konference už trvá strašně dlouho.“

„Vůbec nemluví. Chodí jen s těmi psy a mlčí. Cvičí je a pak je krmí.“
Ed si položil noviny na kolena. „Evie,“ řekl. „Ty s ní už vůbec nemluviš?“
Evelyn, svírajíc křečovitě pletací dráty, se na něho podívala.
„Nevidím ji, tak jak s ní můžu mluvit. Pořád jen cvičí ty psy. Už ani nevěší
prádlo, protože nemá žádnou šňůru. Nedělá na dvorku nic jiného než odva-
zuje a přivazuje psy.“
„Hm. To se mi nelíbí. Byl bych rád, kdybys měla nějakou společnost. Snad
bys mohla . . .“
„Ne! Nechci chodit s ní ani s těmi psy.“ Evelyn položila pletení na židli a šla
spát . . .
Utahaní a malátní psi teď byli zticha. Bylo vidět, že začínají tloustnout. Chví-
lemi se odšourali na délku šňůry od klepadla a pak se zas lenivě připlazili
zpět a ospale se natáhli na zem.

Evelyn pletla rychle. Svetr byl již téměř hotov; fádni, nezajímavý svetr
s drobným jasným vzorkem z rudé vlny. „Dneska ty psy zase odvezla,“ řekla
Edovi v pátek.

Ed se na ni podíval přes brýle. „Ano?“

„A domů se vrátila sama. Pak vynesla z domu dva kufříky, dala je do vozu
a odjela.“

„Proto možná odvezla ty psy – asi někam odjíždí.“

„Ano, asi někam odjíždí.“

„Možná jí ti psi přišli moc draho.“ Ed zívnu, vyčistil si brýle a pečlivě si je
usadil na nose. „Za tak krátkou dobu je asi moc nevycvičila. Měli pak ještě
větší hlad.“ Otevřel noviny a položil si je na kolena. „Muselo ji to stát spoustu
peněz, živit takové potvory.“

Evie ujmula poslední oko, odložila jehlice a složila svetr. Vstala. Byla to
dobrá, čistě provedená práce. Mohla posloužit za vzor.

„Ani bych nemyslela,“ řekla. „Pochybuji, že ji to vůbec něco stálo.“

PŘELOŽIL JAROSLAV KOŘÁN
(Z KNIHY „STORIES FOR LATE AT
NIGHT“ USPOŘÁDANÉ ALFREDEM
HITCHCOCKEM – PAN BOOKS
1965)

Láska

OLDŘICH MIKULÁŠEK

Ze sbírky Běžící luna

*Ukáží na něho prstem:
toť on — rubášný člověk!
A zatím se trápí
pro stvořeníčko.*

*Stěžoval si jí — což je možno dáti sbohem
jenom tak, jako se mává u vlaku,
nebo jak křídly mávají
na podzim čápi?*

*To se to řekne, běž k němu,
to se to lehko řekne, běž k ní,
ale roh poulaku,
který jsi rovnala,
zůstane navždy pomačkaný ve mně,
a každý tvůj pohyb
spí ve mně,
tvůj každý krok mi chodí na pohřeb,
a když si vzpomenu,
něco mi zmáčkne srdce,
mé srdce, které má pořád někdo v hrsti
a tváří se, že je to rukojeť hole
nebo držadlo v tramvaji.*

*Taky já jedno svírám,
taky já na jednom visím,
a všichni svíráme
a všichni visíme
na této nitce.*

ARMÁDA SPÁSY

EDUARD BASS

MRAVNÍ SÉANCE VE VÍCE ODDĚLENÍCH

OSOBY:

GENERÁL, ŠEDIVÝ, OHOLENÝ, TYP PASTORA

PLUKOVNÍK, JEHO POBOČNÍK, S HNĚDOU BRADKOU

KADERNÍK V PLAVÉ NAČESANÉ PARUCE S HŘEBENEM V NÍ ZASTRČENÝM

NOSIČ STANDARTY „BATALION PRAHA“ NEB POD., TYP POLICISTY S ODULOU TVÁŘÍ

VÝBĚRČÍ SE SÁČKEM OPATŘENÝM ZVONEČKEM NA DLOUHÉ HOLI, TYP SOUCHOTINÁŘE

CÍDIČ STOK, ÚPLNĚ SEŠLÝ ALKOHOLÍK

PÁN V PUBLIKU, NENÁPADNÝ V CIVILU, PO PŘÍPADĚ ŠEDÝ PLNOVOUS

DVĚ PADLÉ DÍVKY, V ŠIROKÝCH KLOBOUCÍCH Z ČERNÉ PLSTI, PŘEVÁZANÝCH ŘEMÍNKEM POD BRADOU, V KRÁTKÝCH ČERNÝCH NEBO HNĚDÝCH PELERINKÁCH A SUKÝNKÁCH (MOHOU HRÁTI TĚŽ PĀNI).

To jsou jen namátkou uvedené typy, jak hrály na scéně Červené sedmy, možno však zařaditi i jiné groteskní a vtipné figury, po případě i počet jich omeziti. Alespoň generál a pobočník musí míti fantastickou uniformu.

*Celý průvod nepřijde na jeviště, nýbrž vchodem pro obecnstvo, a to nej-
lépe s několika hudebníky komicky maskovanými, a zastaviv se u vchodu,
zpívá na nápěv tria pochodu 28. pěšihó pluku:*

My jsme Armáda spásy,
k nám ať se každý hlásí,
my potřem pivo, víno,
šartrézu, alaš, rum.

My chcem pro padlé dívky
morální zřídít chlívky
a doufáme, že vláda
zabere pro nás dům!

*Nato osloví generál obecnstvo „anglicky“, což jeho pobočník zdánlivě
překládá, generál dodá vždy „Jes!“*

GENERÁL: Brudrs end švisters in christers.

POBOČNÍK: Bratři a sestry, pro Krista Pána.

GENERÁL: God help uns.

POBOČNÍK: Ať nám pánbůh helfne.

GENERÁL: Aur sosijety is dze best in dze world.

POBOČNÍK: Auerova společnost jest nejlepší proti bestím celého světa.

GENERÁL: Taim ist mony.

POBOČNÍK: Jest právě úkolem naší společnosti podporovati, umravňovati
a pozvedovati padlé dívky, zveme vás proto všechny upřímně do svého
středu.

GENERÁL: Dze intejšn of aur kompeny is tu promót of christien morels.

Dzerfor permit mí tu invajtyng jů tu džojn an rengs.

POBOČNÍK: To je — jako — pozdrav pánbu!

GENERÁL: Amen.

POBOČNÍK: To je jako konec — dost.

SBOR (*pěje*): Amen.

GENERÁL (*káže*): Bratři a sestry, radujte se se mnou nad tím, že dílo
spásy je dokonáno, neboť až dosud jste se všichni dívali tam (*ukáže
k jevišti*) a teď se díváte sem. Větší jest zajisté radost nad jedním obrá-
ceným než nad devadesáti devíti spravedlivými. Rozjímejte se mnou,
prosím, o hlíze nepravosti, která zachvátila celý svět. Co jest to hlíza
nepravosti? Hlíza jest bobule, skrývající se pod povrchem země. Hlízou
je například brambor a můžeme lidově mluvití o bramboru nepravosti.
A tu s hrůzou pozorujeme, že celé lidstvo pochutnává si na brambůrkách
nemravnosti a neřesti, zvláště je-li při nich nějaká ta kůstka s křehouč-
kým masíčkem. Musíme již od útlého mládí potírati nepravost. Protes-
tujeme, bratři a sestry, proti bezbožnému zvyku nakládati lidská embrya
do láhví se špiritusem. Jak k tomu to ubohé stvoření přijde, ještě se ani
nenarodilo, a už je prosáklé lihovinami. Pomněte jen na poslední věci
člověka umrlého ve stavu opilosti. Jakkpak může takový tvor jednou vstáti
z mrtvých, když se nemůže ani na nohou udržet? A jak bude vypadat
poslední soud, až přijde pán k hříšníkovi a řekne mu: „Františku,
dejchni na mě.“ A proto pamatujte na mé napomenutí, a když už pijete,
pijte jen lihoviny nábožné, jako jsou Prelát, Kardinál, Lacrimae Christi,
Benediktinka a Chartreuska. Amen . . .

SBOR (*zapěje*): Amen.

GENERÁL: Prosím naše drahé sestry, aby obecenstvu předvedly svůj případ a tak pokusily se obrátiti hříšníky na cestu pravou.

DVĚ PADLÉ DÍVKY (*vezmou se za ruce a jdou na jeviště, kde zpívají například s doprovodem tahací harmoniky na nápěv „Hvězdičky, hvězdičky“*):

My jsme dívky padlé,
žily jsme v radosti,
nemanželským povinnostem
jsme činily zadosti.

Není jí pomoci,
odkvétá pomalu
a to všechno, že chodila
do nočních logálů.

Činily zadosti
ve dne i za noci,
která dívka se tak spustí,
tej není pomoci.

Do nočních logálů
chodí se jen v noci,
která dívka se tak spustí,
tej není pomoci.

(*Nato opakuji poslední sloky tak dlouho, až se celý sál směje nebo nadává. Nato prosloví*)

GENERÁL: Drahé sestry, myslím, že to stačí na obrácení i toho největšího hříšníka. Prosím nyní bratra cídiče stok, aby přednesl obecenstvu svůj případ.

(*Padlé dívky odejdou z jeviště ke vchodu k ostatním, kdežto cídič stok se odeběře na jeviště*)

CÍDIČ STOK NARUBY: Jsem počestný cídič stok. Jako takový míval jsem nečisté myšlenky a pohyboval jsem se jen v nejkaldnějších spodinách Prahy. Můj otec byl člověk neobyčejně pořádný. Málokdy přišel domů opilý — obyčejně ho přinesli. Já sám býval hoch **příčinlivý a tak jsem získal již v útlém mládí zděděnou náklonnost k pití.** Začal jsem s pitím mléka. Pak jsem pil kávu. Potom kávu s rumem. A nakonec jsem kávu vynechal, protože prý škodí lidskému zdraví a pil jsem jen čistý rum. Chodíval jsem do jisté nálevny v Cimburkově ulici číslo 45. Majitel byl člověk neurvalý a choval se ke mně sprostě. Kdykoliv jsem neměl na útratu, vyhodil mě na ulici. Přemítal jsem dlouho, jak bych tomu zlu zabránil. A milost boží mne osvětila: vstoupil jsem do Armády spásy a nechal jsem se obrátiti naruby. A aj, teď když jsem naruby, **požívám ochrany zákona a žádný kořalečník nemůže na mne vztáhnout ruky své.** Dříve jsem vedl život nezřízený a nepravidelný a teď, co jsem v Armádě spásy, jsem ožralej pravidelně — totiž chci říci, jsem pravidelně zřízen. (*Vrávorá z jeviště zpět k průvodu*)

KADERŇÍK (*vystoupí a zpívá*):

Já jsem býval kadeřníkem,
převelikým bezbožníkem,
já jsem dámy kadeřil,
na Boha jsem nevěřil.

Frizérství jest živnost divná,
musí k ní být notná hřivna.
Těžké práce kladou se
často na pucifouse.

Jednou mistr pokynul mi:
„Pane Jiří, vezmou kulmy,
zajdou k paní Andule,
udělat jí ondule!“

Nikdo se mne na to netaž,
jakou měla dekoletáž,
zůstal jsem jak opařen,
zrovna lezla z vany ven.

Leknutím jsem zavolal já:
„Milostpaní, Jéžíšmarjá!“
Než jsem křiknul „fuj tajbl!“,
už mě chytla za lajbl.

Zavolal jsem jméno Páně,
v tom však, když mne táhla k vaně,
ze sprchy proud vody chrst,
v čemž jsem viděl boží prst.

Vyletěl jsem ihned ze vrat,
v duši mé se udál převrat,
viděl jsem, kdo špatný je,
toho Pánbu polije.

A teď u Armády spásy
člověk jenom vzpomíná si,
jaký býval mizera,
dokud dělal frizéra.

PÁN Z OBECENSTVA (*volá po skončení písni*): Proboha vás prosím, obraťte mě taky, vždyť to víno tady není pít!

POBOČNÍK: Jste přijat! Bratři, zapějeme na oslavu naší hymnu.

(Celý průvod se hne a zpívá s doprovodem hudebníků opět svoji vstupní píseň na nápěv tria pochodu 28. pěšího pluku. Všichni jdou na jeviště, po cestě mohou pochod vícekrát opakovati)

My jsme Armáda spásy,
k nám ať se každý hlásí,
my potřem pivo, víno,
šartrézu, alaš, rum.

My chcem pro padlé dívky
morální zřídít chlívky
a doufáme, že vláda
zabere pro nás dům!

(Když průvod dospěl na jeviště, seřadí se do skupiny)

GENERÁL: Bratře pobočníku, zapějte nyní ještě naši píseň Armády spásy.

POBOČNÍK (*předstoupí a zpívá na nápěv písni „Bože, zachovej nám cara“*).
Přítom sbor může upadat se slovy, která do písni dle rýmu vlastně patří, to jest „Prase, prachy, v loji, zchlastá, būvol“.)

My jsme tady k vaší spáse,
zachráníme každý právo.

Případů těch máme na sta,
opilec se u nás zchladí.

O spasení žádné strachy,
my chceme jen získat práci.

Ku práci se každý uvol,
kdo nám věří, ten je buchta.

Když se všecko s námi spojí,
republika bude v lásce.

EX: Eduard Bass, To Arbes nenapsal, Vrchlický nebásnil,
Čs. spisovatel, Praha, 1958

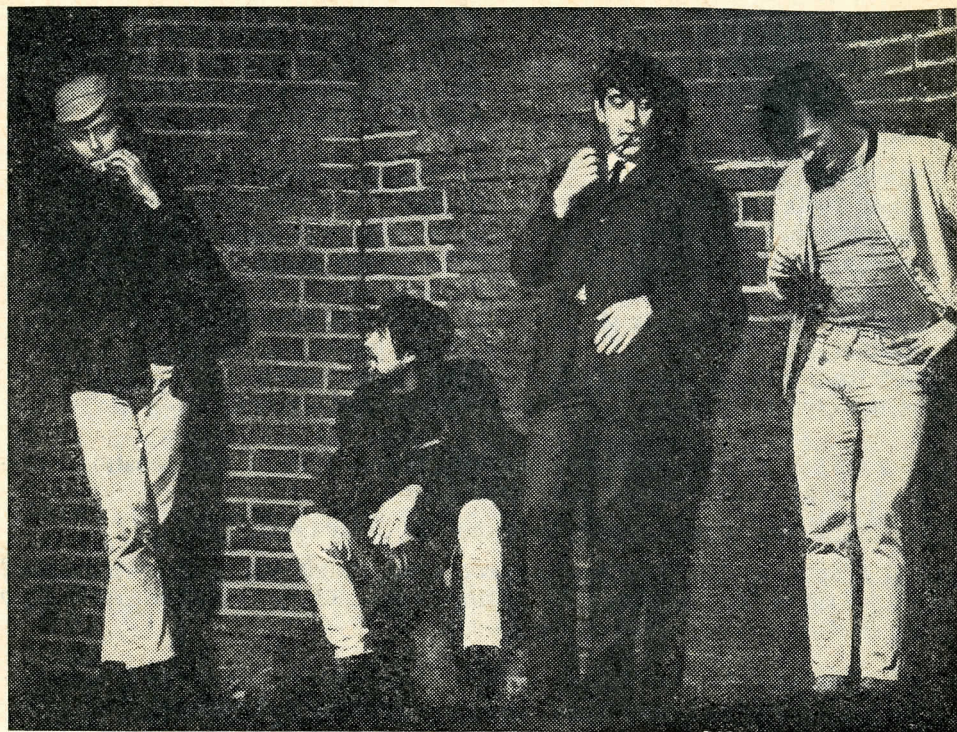
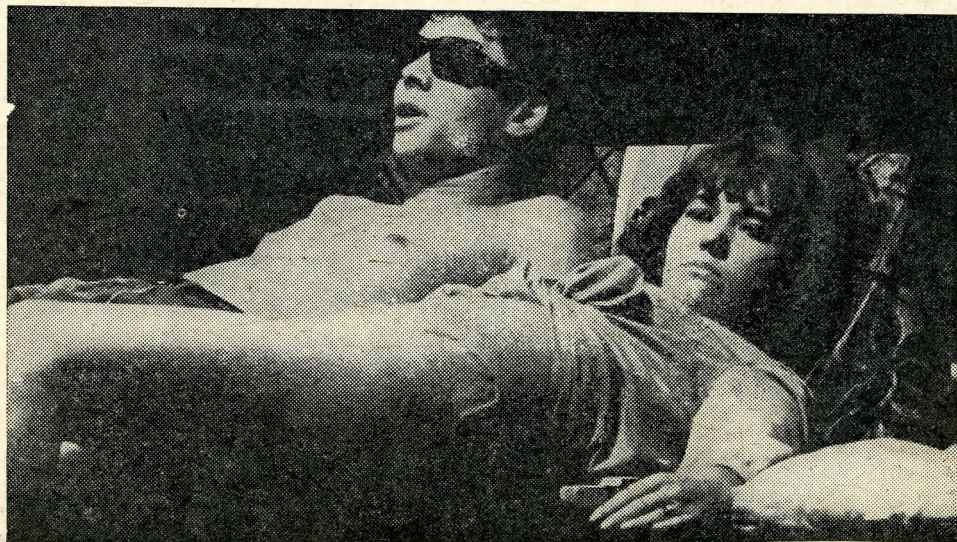

FOTO VILÉM SOCHŮREK

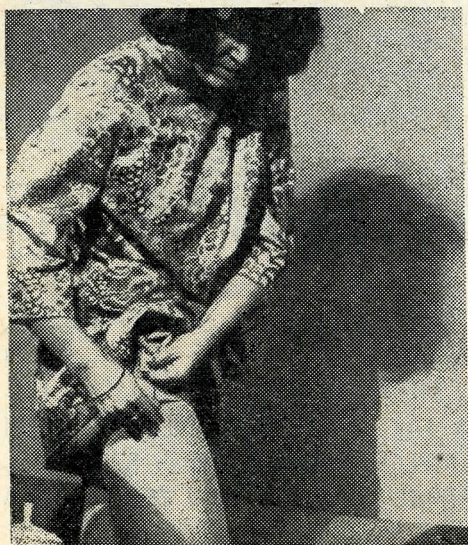

J. BOND:

SPASENÍ

UVEDL ČINOHERNÍ KLUB

LULU

JEŠTĚ JÍ NENÍ ANI DVACET LET A UŽ PATŘÍ K VETERÁNŮM POP MUSIC, VŽDYŤ JEJÍ PRVÝ HIT SHOUT JI PROSLAVIL V ROCE 1964! LÉTA – DÁ-LI SE ZDE OVŠEM O NĚJAKÉM STÁRNUTÍ MLUVIT – ZATÍM LULU NA POPULARITĚ NEUBIRAJÍ, SPÍŠE NAOPAK, A TAK NEPŘEKVAPÍ NEJČERSTVĚJŠÍ VÝSLEDEK ZNÁMÉ ANKETY ČASOPISU MELODY MAKER, KTERÝ STAVÍ ZPĚVAČKU NA DRUHÉ MÍSTO V ANGLII (ZA JULIÍ DRISCOLL) I VE SVĚTĚ (ZA ARETHOU FRANKLIN).

Marie MacDonald MacLaughlin Lawrie, totiž Lulu (toto umělecké jméno pro ni vymyslela manažérka Marian Massey) se narodila 3. 11. 1949 v Lennoxtownu u Glasgowa, je tedy Skotka. Veřejně začala účinkovat už v devíti letech a o pět let později ji objevila její manažérka v jednom glasgowském klubu, kde ji doprovázela vlastní skupina Gleneagles (později přejmenovaná na Luvvers). Na programu byl dravý beat.

Díky zdatné manažérce podepsala Lulu KONTRAKT S FIRMOU DECCA, u které se uvedla dnes už klasickým hitem Shout (Křič!), převzatým z repertoáru americké černošské skupiny Isley Brothers. Výbušný temperament 15leté zpěvačky na tomto snímku patřil dlouhou dobu k největším vzorům začínajících beatových interpretů. Většího hitu než Shout se firma Decca od Lulu nedočkala, další snímky, vydané na této značce až do roku 1966, kdy Lulu přešla od Deccy k EMI (konkrétně ke značce Columbia), měly už jen víceméně střední ohlas. Byly to postupně desky I Can't Hear You No More, Here Comes the Night, Satisfied, Leave a Little Love (druhá vítězná píseň z britského písňového festivalu), Try to Understand, Tell Me Like It Is, Call Me (od skladatele Tonyho Hatche, tuto píseň později nazpíval také Sinatra) a What a Wonderful Feeling. K dovršení bilance je třeba uvést ještě LP Something To Shout About a konečně letos vydaný sampler starých nahrávek na značce Ace of Clubs pod názvem Lulu.

Popularita mladé, vzrůstem velmi malé zpěvačky se však zachovávala především díky televizním vystoupením – Lulu je typická TELEVIZNÍ HVĚZDA, velmi vyhledávaná pro svůj komediální talent, který projevila např. v pořadu BBC-2 Three of a Kind. Lulu se dále představila ve filmu Swinging U. K. a po dva roky vystupovala v kabaretech. Se skupinou Luvvers se rozešla, nyní si platí šestičlenný doprovodný soubor.

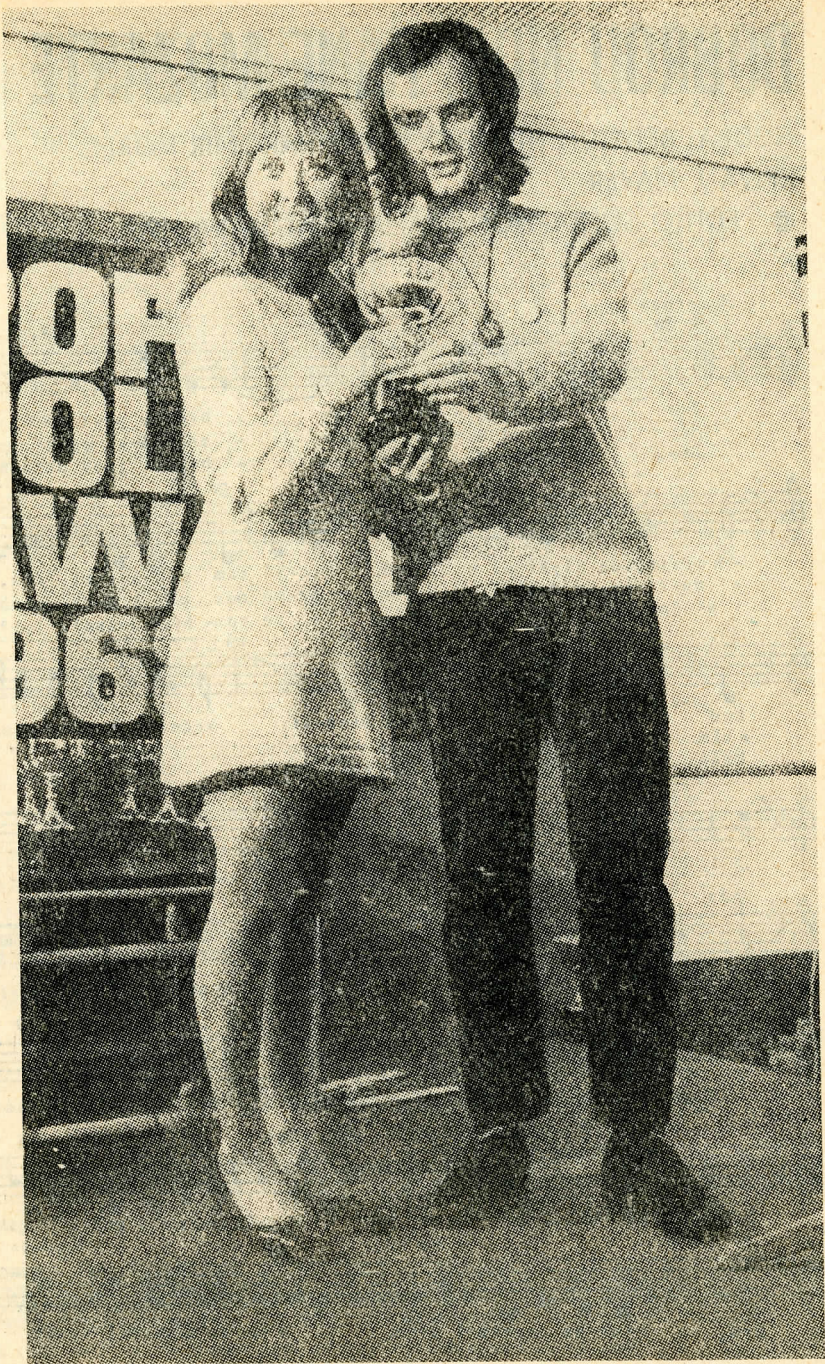
Ústup z vyšších míst Hit-Parade řešila Lulu podepsáním smlouvy s EMI, která jí zajistila mimořádně úspěšného producenta Mickie Mosta (produkuje např. desky Herman's Hermits nebo Donovana), jehož edice již dosáhla více než padesátimiliónového nákladu. Také v případě Lulu Mickie Most dokázal, že ví, jaký sound platí na mladé publikum – hned první nahrávka The Boat That I Row se stala velkým hitem ve Velké Británii. Ještě zajímavější byl osud druhé strany desky, kterou tvoří titulní píseň z velmi úspěšného FILMU TO SIR, WITH LOWE, ve kterém vytvořila Lulu spolu se slavným černošským hercem Sydney Poitierem hlavní roli. Takřka půl roku si v Americe tato strana desky získávala oblibu, až nakonec vystoupila na prvé místo tamní Hit-Parade a s dvěma milióny prodaných desek se zařadila k bestsellerům roku. Není divu, že nezařazení této písně mezi pět kandidátů na Oscara pro nejlepší filmovou píseň roku vyvolalo značné protesty.

Další „HITOVÁ“ BILANCE až po dnešní dny obsahuje nahrávky Let's Pretend, Love Loves to Love Love, Me, the Peaceful Heart, Boy a Morning Dew a dlouhohrající desku Love Loves to Love Lulu. Velkou publicitu zajistilo Lulu její přátelství se zpěvákem Monkees Davy Jonesem. Lulu se seznámila s Monkees v Londýně při jejich prvním anglickém vystoupení, po němž měla nevděčnou úlohu „předzpěváka“. Dělal jí tenkrát starosti, zda se publikum, čekající

na Monkees, při jejím vystoupení uklidní – byla však zahrnuta velkým ohlase-
sem vděčných posluchačů. Po tomto setkání se brzy objevily zvěsti o vztahu
MEZI LULU A JONESEM. Oba je však dementovali, jsou prý jen přátelé.

JAROMÍR TŮMA

ZAPRÁŠENÉ VZPOMÍNKY

HUDBA: IVAN ŠTĚDRÝ

TEXT: RONALD KRAUS

Slowly

1. Nad stránkami starých, šedých roma - nů, nad o - su - dy ne - bo - jácných Fan - fá - nů
2. Temné hrady a v nich stará nádvo - ří, věčná touha po neznámém zá - mo - ří,
jako by jsi k svému mládí ruku vztáh, vrací se ti po špič - kách.
kouzlo lesklých brokátových poištá - řů,
na kterých spí věčný prach. To byl dřív tvůj svět, ten, který dobře znáš,
do něj se snad každý z nás vra - cí - vá tak rád, pohádko - vý svět, však ty si vzpo - mí - náš,
každý z nás jej prožil ti - síc - krát. Nad stránkami starých, šedých ro - má - nů
vidíš náhle před o - či - ma fon - tá - nu, je to možná jenom ma - lá sl - zič - ka
zro - se - ná ve vzpo - mín - kách.

VÍTÁM VÍTR V ÚDOLÍ

HUDBA: UDO JÜRGENS

ČESKÝ TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

ZPÍVÁ KAREL GOTT

© 1968 BY EDITIO MONTANA, MÜNCHEN

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON PRAHA-BRATISLAVA, 1968

Moderato

Cmi *G7* *C7* *Fmi*

Zas byl suchý rok a málo dal a bůh ví čím, že déšť nepa-dal. -
Dlouhý rok byl suchý a chiéb nám vzal a bůh jen ví, jak nás u-choval.

Bb *Bb7* *Cmi* *Cmi* 1. *Fmi* *Dmi7/5* *G4* *G* 2. *Fmi* *Dmi7/5*

Náš lán se zářem vzňal a tak zpívám žalm u oh-ně dál.
Však vdá-li oblek stál a teď houstne nám na nebi

G4 *G* *Ab* *Bb7* *Eb* *Cmi* *Fmi* *G*

dál. - A tak vítám vítr, vítám zpát-ky v u-do-lí, jen ať fou-ká dlouho, fouká zkrátka

Cmi *Ab* *Bb7* *Eb* *Cmi* *Dmi7/5* *Cmi* *G* *Cmi*

dál. Ano, vítám vítr, vítám náhlý z nebe dar, tam, kde pouze ú-hor byl a žár.

RECORD CLUB VÁS ZVE NA DISKOTÉKU POP MUSIC. HUDBA A TANEC,
VSTUPNÉ 5 KČS, KAŽDÝ ČTVRTEK V 19 HODIN V PRAZE-KARLÍNĚ, KAR-
LINSKÉ NÁM. 7.

LA - LA - LA

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT:
M. DE LA CALVA & R. ARCUSA

ČESKÝ TEXT: VLADIMÍR FIALA

© EDITIO SUPRAPHON PRAHA-BRATISLAVA 1968

Cmi *B^b* *Cmi* *G7* *Cmi*

Znám vousa-tý-ho pá-na, co bydlí v podkro-vi, - co píše u pi-
R^b *Cmi* *G7* *Cmi* *F* *C*
Má básník divný ži-tí, co pí-še měl by znát, - od-na-u-čí ho

F *C* *G^o* *Cmi* *B^b* *C*
á-na svý ver-še, jak mě má rád.- Dnes v noci prý na-šel rým
F *C* *G^o* *Cmi* *B^b* *C*
pítí, ať má čas mně snít. Na-psal už veršů víc než dost,

C *C* *C* *B^b* *F* *C*
na slova věčná láska, jestli prý ho na-vštívím, chce mi svý verše
C *C* *C* *B^b* *F* *C*
a přece je jich málo, to pro svou dívčí marnivost, chci je- ho můzou

D7 *C¹¹* *G7* *C* *G* *B^b* *F*
dát. La la la la la la la. - La la la la
D7 *C¹¹* *G7* *C* *G* *B^b* *F*
být. - la la la. - La la la la la la la.

C *D7* *G7* *C* 1. *Ab* *F* *C*
la la la la - la la. - la

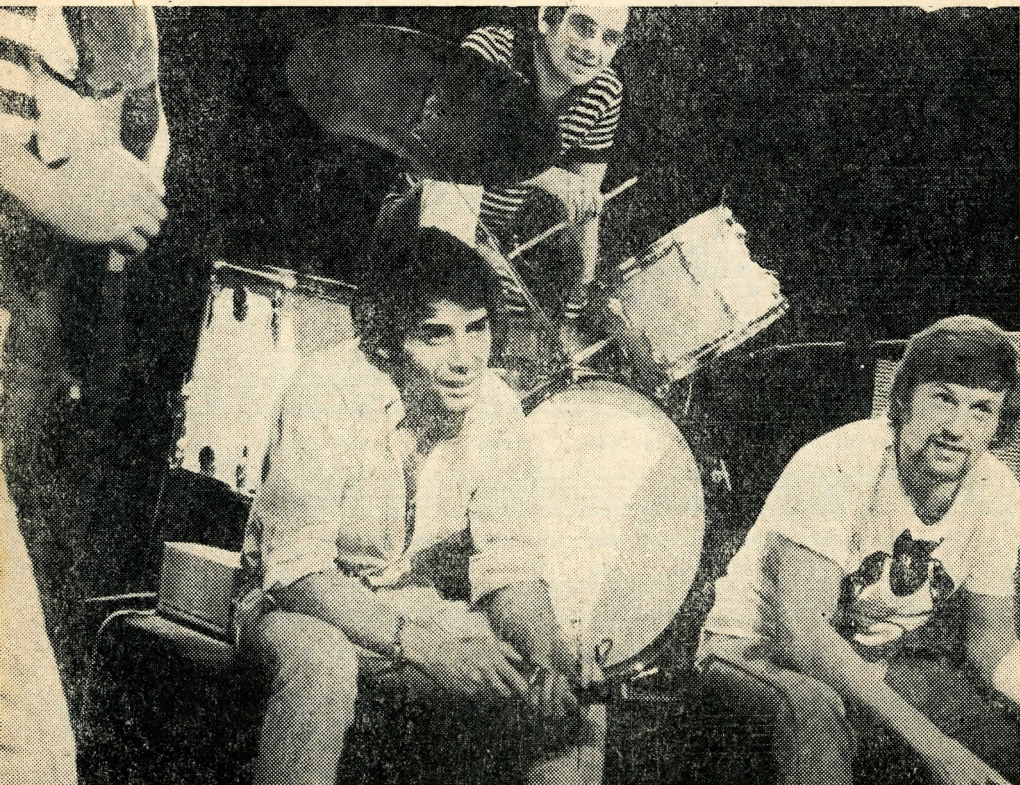

JOSEF LAUFER

VE SVÉM RECITALU
V SEMAFORU

FOTO VILÉM SOCHŮREK →

← FOTO PAVEL JASANSKÝ

NAMALUJ MNE

HUDBA: PETR HANNIG

TEXT: PAVEL SVOBODA

ZPÍVÁ PETRA ČERNOCKÁ

© PANTON, PRAHA 1968

Tempo di medium beat

mf Neznám, neznám, neznám barvu, kte-rou má má líc. Modré ne-be
najde čistá ok-na a ví víc. A já si je nezá-dám, ty znáš obraz
můj, jen ty víš jak vypa - dám. Tak mě nama - ůj. Hledej bar-vy,
které tvoří po-do-bu, co mám. Vidíš jakou tvá-ře ho-ří, já to nepo-
znám. Protože, když se zardívám, třeba je klo-pit zrak. Do oken se
nedí-vám. Neznám svůj vlčí mák. Hledej než nám soumrak zni-čí, purpur nebo
nach. Vl-čí má - ky za tmy klí-čí tou-hou po hvěz-dách.

VRAŤTE MI LÁSKU

HUDBA I TEXT: MILAN KLIPEC

© PANTON, PRAHA 1968

Tempo di slow-rock

Mi-zí v dálce mi svět... Ci-zí - zdá se mi květ, který dlou-dlouze
Bo-lí ten její chlad. Snad svo-lí. abych směl psát a já tou-toužím
sám na-bízel mi svůj slad-ký ret. s ním, - jen s ním se smát.
být zas jenom E7 A Amaj7 A7 D E7 A A7 C# C#7
Kdybch se se světem měl rvát, dokážu všem, že mám ji rád. Vzpomínky trpké na ni
mám - a přesto tak rád vzpo-mí-nám. Mrzí - mě, že jaem sám,
sízy neuhlí-dám a tak blou-bloudím tmou a hledám lás-ku a hledám
lásku. Vraťte mi lás - ku ztra-ce-nou, ztra-cenou, ztra-ce- nou, ztrac- nou.

Z TRNU

1928.
← 1929

V hodině náboženství ptá se učitel malého Morice, kdo byl Mojžíšovou matkou.

Malý Moric povídá: Dcera Faraonova.

Učitel: Špatně. Dcera faraonova pouze ho našla plovoucího na řece v rákosovém košíku.

Malej Moric nato: To povídá ona, pane učitel.

Moric přišel pozdě do školy a učitel se jej ptal, kde byl tak dlouho. „Na ulici, lidi tam hledali korunu.“ „A cos ty tam dělal?“ „Prosím, já jsem na ní stál.“

Syn: Tati, co sou to alimenty?

Otec: To je pokuta na splátky za nešikovnost.

- Dneska v noci jsem špatně spal. Ležel jsem na mrtvé bleše.
- To ti přece nevadilo, když byla mrtvá.
- No jo, ale ty kondolenční návštěvy.

Holohlavej umřel a leze do nebe. Po žebříku.

Svatej Petr kouká dolů: Ty prasáku, tak se sem leze?

Icik stojí za trest na chodbě, že neuměl počty. Spolužák Maxl jde opožděně do školy a diví se tomu, proč. Ptá se Icik Maxla: Kolik je dvakrát dvě? – Dvakrát dvě jsou čtyři. – Nato Icik: To tam ani nelez, ty vole! Pět sem mu řek a eště mu to nestačilo!

Já teď vedu děsně pravidelnej život.

- Nepovídej!
- Dřívěj sem byl ožralý tu a tam, kdežto nýčkonc pravidelně každej den.

K misionáři na Fidži přišel domorodec s žádostí, aby byl církevně pokřtěn se svými dvěma ženami.

Misionář: To nejde, dokud máš dvě ženy; smíš mít jenom jednu.

Černoch přišel za týden opět a prosí, aby byl pokřtěn jenom s jednou ženou.

Misionář praví: To je od tebe hezké, že jsi se rozhodl pro jednu ženu. A kam jsi dal druhou? – Sežral.

V jedné kavárně měnili si právě číšníci službu a tak prvý obcházel své hosty a žádal o zaplacení. Když přišel k Isáku Kohnovi, začal se mu tento omlouvat, že nemá peněz a že velký hlad ho donutil, aby se takto naobědval. Číšník chytil Žida za límec, vyvlekl ho ke dveřím a tak jej kopl „do její nevyslovitelnosti“, až se Isák skulil na ulici.

Vrchní obsluhuje ostatní hosty a pojednou slyší volání ode dveří: „Pane vrchní, já platím.“ – Stojí tam s vystrčenou zadní částí Moric Goldstein u otevřených dveří.

Dva Indiáni přišli po prvé do města a viděli cyklistu. Soucit a údiv byl na tváři jednoho a pohrdání v očích druhého. Tento pravil: Líná bílá tvář, sedne si a jde.

I šlo pět flamendrů ulicí a sázelo se, kdo dovede nejlépe zpívat. Řekli si: ten, kdo nejlépe zazpívá, dostane od každého pět kaček. Tedy počali navzájem prozpěvovati. Ještě nebylo rozhodnuto, kdo je vítězem, když objevil se póla a povídá: Pánové, dostanu od každého pět kaček. I museli mu je dát. Pak ten jeden povídá: Proč sme mu je dávali, když vůbec nezpíval?

Ponocný vrazí bez dechu do bytu pana starosty a křičí: Honem sem dejte klíče od obecní kůlny, radnice hoří. I vece pan starosta: No no no! Není vono dost na tom, že radnice hoří, eště byste chtěli polámat obecní stříkačku.

Z dlouhé chvíle škrtí Franta Rákos Zrzavýho Johna, kterej křičí: Pomoc! Pomoc! – Neblbni, povídá mu Franta, dyk já na to stačím sám.

Mám pěknou novinu o paní radové, ale nemůžu jim to říct. Voni sou velká huba.

Ježíšmarjá, co si to vo mně myslěj. Vždyť vedí, že mlčím jako hrob.

Já vím. Kdyby hroby mlčely tak jako voni – to by bylo na hřbitově kraválu.

Franto, proč nosíš jednu botu černou a druhou žlutou?

Copak vo to, to nic není, dybys věděl, že mám eště jeden takovej pár doma, to by ses teprve nasmál.

Pan Priskandl si kupuje u Dolejše nové šaty. „Pane, vemte si k nim také ramínko, to vám bude držet krásně fazónu,“ radil mu příručí.

Pan Priskandl poslechl a ramínko si koupil. Po čase přišel si vybrat opět nové šaty. Příručí mu radí: „Pane, kupte si také ramínko, to vám —“

„Dejte mi s tím neřádem pokoj, celej krk mi to vodřelo a eště mi to furt shazovalo klobouk.“

Člověče, jak to přijde, že den co den tak pravidelně vstáváš?

— Jo, to je můj patent. Já totiž dycky večer dám budíka před chatu k psovi do boudy a jak ráno začne budík zvonit, dá se pes do strašného řvaní, to vzbudí hajnýho, kterej je hroznej prudas, ten přiběhne a tříská mi klackem vo chatu, abych vokřik toho psa, a to sem vzhůru, než bys řek švec.

Předevěřím jsem koupil ženě papouška, který má vždycky poslední slovo.

No a?

Do teďka se hádaj, ale myslím, že to ten pták nevydrží.

Na střeše novostavby přidělavá klempíř hromosvod, když náhle přizene se bouře a první blesk, který z černých mračen slétne, zasáhne nový hromosvod. Klempíř se lekne, odplivne si a povídá: „No tak, hergot, počkejte, dyť to není eště hotový.“

Proč mlátíte tak nemilosrdně to štěně?

Bodejť ne, když mi potvora sežral legitimaci Spolku pro ochranu zvířat.

Slavný polární cestovatel prof. Běhounek byl na návštěvě. Dcera domu nevěděla, co by s ním mluvila. Náhle dostala nápad: „Nechtěl byste si prohlédnout naši ledničku?“

Egon a Erwin byli dva obchodní společníci. Pojednou zčista jasna Egon onemocněl, a to tak těžce, že rázem ležel na smrtelné posteli. Když cítil, že vteřiny jeho života jsou sečteny, povolal k sobě svého obchodního společníka: „Víš, Erwine, chci mít čisté svědomí a tak se ti musím před smrtí vyzpovídat. Co bylo, bylo, odpusť mi, víš, ale já jsem to byl, který tě okrádal ve kšeftě, já jsem to byl, který chodil s tvojí paní a já jsem to byl, který ti vždy prováděl ty nejhorší věci. Říkám ti to, abych mohl klidně zemřít.“

„Jen klidně zemři,“ povídá mu Erwin, „víš, já jsem to zas byl, který ti namíchal do žrádla jed.“

Slečno, jaký je rozdíl mezi autem a elektrikou?

Nevím.

To je dobře, tak teda pojedem elektrikou.

BEATLES

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

HRADEC KRÁLOVÉ

DOPIS

(DŮM KDE BYDLÍ LÁSKA)

HUDBA I TEXT B. MIKOLÁŠEK

1. Na pošto - ní ou - řad jednu přišlo psa - ní, všechno by - lo
na mí - ru jak, bý - vá. - Na první pohled nikdo neměl,
zdá - ní, co bí - lý kou - sek pa - pí - ru to skrý - vá. - Ten
dopis nebyl zvlášt - ní, byla jen o - táz - ka, jak na - jít dům a
u - li - ci, když a - dre - sát je lás - ka. Ten
dům, kde bydlí lás - ka, prý není k na - le - ze - ní, ten dům, kde bydlí
lás - ka, však ur - či - tě da - le - ko ne - ní. Je vy - so - ko nebo nízko,
ur - či - tě však blíz - ko, ten dům, kde bydlí lás - ka, mu - sí tu někde být.

Chords: C, G, Dmi, F, G, G, C, G, C, Ami, F, G, G, C7, F, G7, C, Ami, D, G7, C, A7, Dmi, G, G7, C, Ami, G, C, C, F, G, E, Ami, E, C, C7, F, G, C

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

OSTRAVA

FAETON

HUDBA: FRANTIŠEK TRNKA

TEXT: VLADIMÍR ČORT

ZPIVÁ MARIE ROTTEROVÁ

Chci vol-nou cestu vzhů-ru k nebi, čekám na
Fa-e-to-na až se mi zje-ví. Se zla-tým vo-zem
le-tí vzhů - ru spřeže-ní slun-cí - za zpě-vu
andělských ků - rů. Jé! Fa-eton ru-ku mi po-dá, spadne ze mne
báz - ně mříž, volnost, pro kterou slunce bo-dá, zved-ne nás k nebi
blíž, k nebi blíž, k nebi blíž. Chci vol-nou cestu, chci to, co
ne-ní, chci, jak fae-ton, vzhů-ru, vždyč dole zůstanou jen po-ra-že-ní.

PODIVNÝ SPÁČ

TRADICIONAL

TEXT: VLADIMÍR ČORT

ZPÍVÁ PAVEL NOVÁK

Medium beat

The musical score is written in G major and 3/4 time. It consists of six staves of music with lyrics underneath. The lyrics are in Czech. The score includes various chords such as G, D, C, D7, and G7. The melody is simple and folk-like. The lyrics are: Tam u zdi hřbitov-ní, někdo tam a-si spí, le-ží tam v trávě, u hla-vy kytky má, nechce už vstát, víckrát nechce už vstát, - kam jen a- si šel a ským se chtěl příví-tat. Boty má po-kry- tý prachem tý ces-ty zlý, zele-ný suk-no v zele-ný trá- vě tlf. Ja-ko by spal, leží jako-by spal - a proč nevsta-ne, to jenom o-sud ví. Je to spáč podiv-

ný, mé kroky ne-sly-ší, leží tam v trávě, celý se ro-sou
 D7 G G7 C G7 D7
 skví. Možná chtěl hůl, bílou maršálskou hůl -
 G D7 G G
 a teď tam le-ží, na vě-ky v trá-vě spí. - Někdo a-si na něj
 čeká, dnem a be-ze-snou nocí z okna se dí- vá, šedin má stá-le
 D7 G C G C
 víc. - Šedin je víc - a proč nejde dál,
 G D7 G G
 a proč ne-jde dál, to jenom o-sud ví. - Vuších mu bu-ben
 zní z té vřavy bi-tev-ní. Teď už jen le-ží, ne-mů-že vstát a
 D7 G C G D7
 jít. Ten podivný spáček ne-dojde domů víc,
 G D7 G G
 ten, kdo čeká, už se ho ne-doč-ká. Teď tam spí spánkem
 věčným, ko-blo-ze vzhů-ru vzhlíží. Le-ží tam v trávě,
 D7 G G7
 u hla-vy kyt-ky má. - Možná³chtěl hůl, bílou maršálskou
 C G D7 G D7 G
 hůl - a teď tam le-ží, na vě-ky v trá-vě spí. -

KLOBOUK

HUDBA: VLADIMÍR POPELKA

TEXT: JAN FIALA

© EDITIO SUPRAPHON PRAHA-BRATISLAVA, 1968

Moderato
B^bmaj7 *Cmi7* *B^bmaj7* *Cmi7* *B^bmaj7* *Cmi7*

Snad mě neměl rád, - rád mě neměl snad, - krás-ný klobouk,
rád mě ne-měl snad, - snad si chtěl jen hrát sta-rý klobouk.
Oh, jak byl moder-ní, zá-had-ně nevšední klobouk můj,
klobouk můj. - Proc mě o-pus-til, - nikdo ne-zjis-til,
krásný klobouk, - snad mě neměl rád, - rád mě ne-měl snad.
- Když večer u-sí-nal, - vi-tr s hla-vy mi klobouk svál, - všechno
s sebou - od-nes v dál, - od-nes v dál.

B^bmaj7 *Cmi7* *Dmi* *Gmi* *C7* *F*
E^b *Dmi7* *Cmi* *Gmi7*
C9 *Cmi7* *F9* *B^bmaj7* *Cmi7* *B^bmaj7*
Cmi7 *B^bmaj* *Cmi7* *B^bmaj7* *Cmi7* *B^bmaj7* *Dmi*
Cmi *C9* *E^bmi* *E^bmi6* *Dmi7* *G9^b* *G7*
C7 *Cmi7* *B^b* *Cmi7* *B^b*

HANA HEGEROVÁ / FOTO PAVEL JASANSKY

č. 1.

č. 2.

č. 3.

č. 4.

č. 5.

č. 6.

č. 7.

č. 11.

č. 12.

č. 13.

č. 14.

č. 15.

č. 16.

č. 17.

č. 18.

č. 19.

č. 20.

č. 21.

č. 22.

č. 24.

č. 25.

č. 26.

č. 27.

č. 28.

č. 29.

č. 31.

č. 32.

č. 33.

34

č. 35.

č. 36.

č. 37.

č. 38.

č. 39.

č. 40.

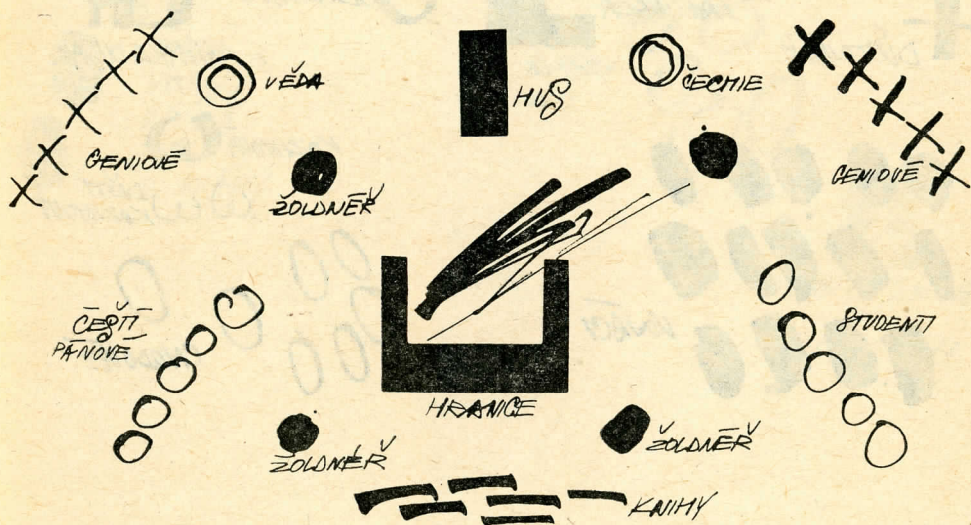
Alegorické skupiny

použitelné podle potřeby pro všední den

S laskavým svolením fy Thalia, umělecký divadelní závod Praha–Bráník

sestavil Josef Jarolímek

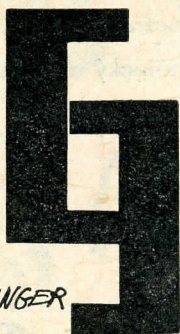
HUS – ALEGORIE 1.

VYSVĚTLENÍ:

UPROSTŘED HRANICE, U NÍŽ STOJÍ Z KAŽDÉ STRANY ŽOLDNĚŘ S POCHODNÍ. VPŘEDU ZABAVENÉ KNIHY HUSOVY, U NICH ROVNĚŽ ŽOLDNĚŘI S POCHODNĚMI. V POZADÍ HUS PRAVOU RUKU NA PRSOU. LEVOU UKAZUJE K NEBI. HLAVU POZDVIŽENOU, JAKOBY NEBE VOLAL ZA SVĚDKA, ŽE V KNIHÁCH PRAVDU MLUVIL A ŽE ANI OHNĚM SPÁLENÉ KNIHY PRAVDU NEVYVRÁTÍ. CELEK ZNAMENÁ: ‚NEODVOLÁNÍ‘. U HUSA VĚDA A ČECHIE DRŽÍ VĚNEC NAD HLAVOU HUSOVOU. Z OBOU STRAN GÉNOVĚ VZTYČUJÍ SMĚREM K HUSOVI PALMOVÉ RATOLESTI. VLEVO ČEŠTÍ PÁNOVÉ HÁJÍCÍ HUSA, VPRAVO STUDENTI, VZTYČENÉ RUCE UKAZUJÍ NA HUSA.

KOZINA

KOŠ

LAMINGER

DŮSTOJNÍK

PŘÍBEK

HRUBÝ

ŠERLOVSKÝ

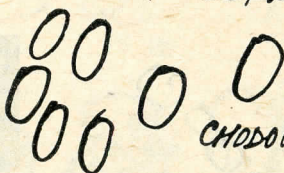
JIRKA DUDÁK

VOJÁCI

KOZINOVÁ

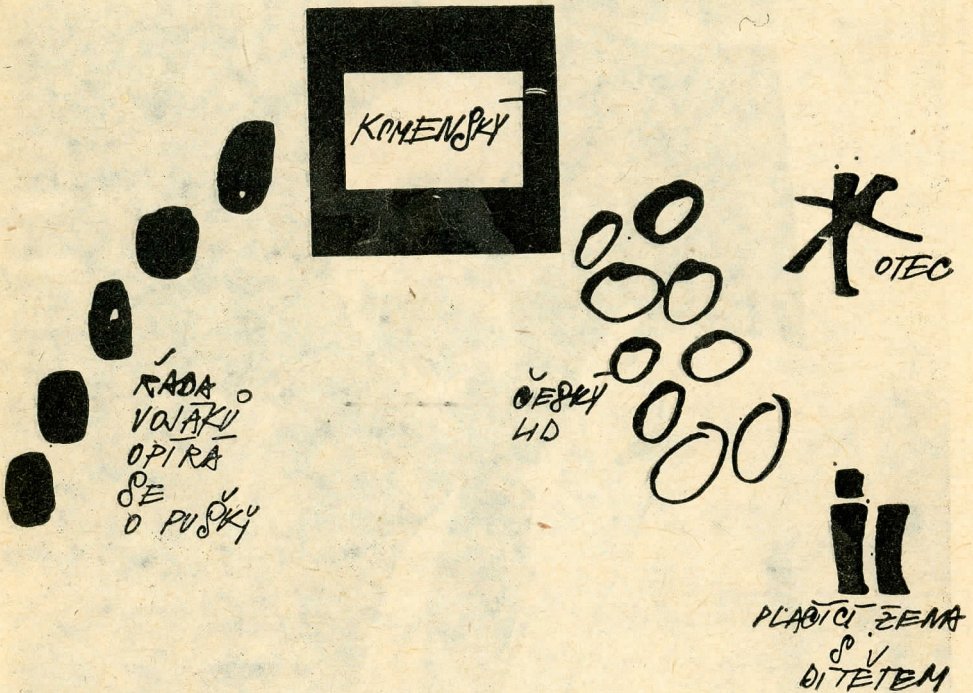
DĚTI KOZINOVY

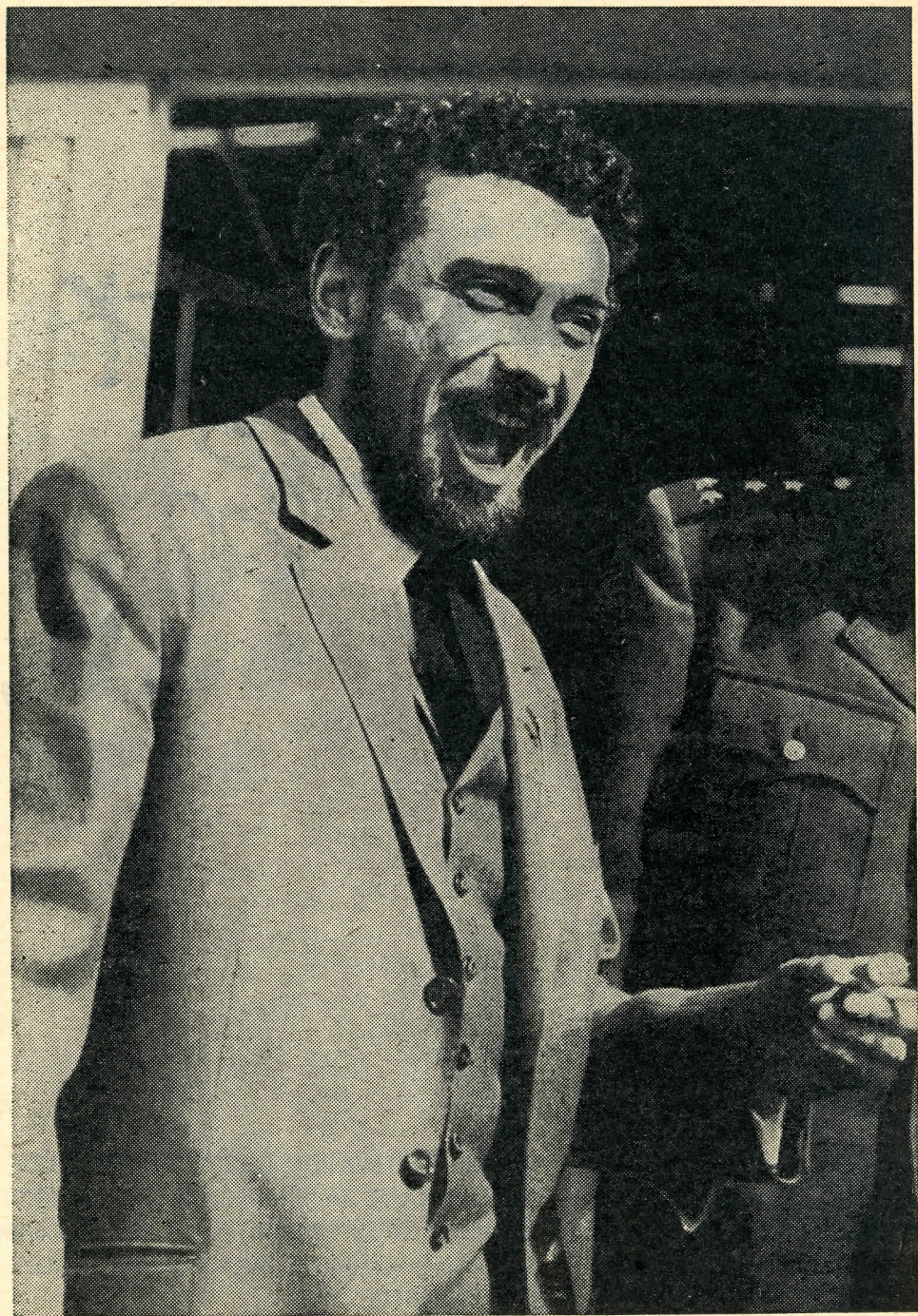
CHODOVÉ

VYSVĚTLENÍ:

KOZINA UPROSTŘED. V RUCE PERGAMEN, OPIRÁ SE O ČAKAN. VEDLE PŘÍBEK S PRAPOREM A OSTATNÍ CHODOVÉ. ZLEVA LAMINGER (TĚŽ LOMIKAR) S NAPRAŽENOU RUKOU. VEDLE SPRÁVEC KOŠ A DŮSTOJNÍK S VOJÁKY. VPŘEDU NÁPIS: 'PRAVO NAŠE PLATIL HA PLATIT BUDE TUHU VŠUDE.'

VYSVĚTLENÍ:

KOMENSKÝ LOUČÍ SE S VLASTÍ. STOJÍ ŽEHNAJE V LEVOU STRANU, KDE HRANICE VLASTI UZAVÍRÁ KORDON STRÁŽE. ZA NÍM EXULANTI S RANEČKY A UZLÍČKY, PO RŮZNU SEDÍ NEBO STOJÍ. VPRAVO MATKA DRŽÍ DÍTĚ A UKAZUJE RUKOU V LEVOU STRANU. 'TAM JE TVOJE VLAST'. OTEC UKAZUJE VPRAVO. 'TAM NAŠE VYHNANSTVÍ.'

TEN VÍTR TO VÍ

HUDBA: BOB DYLAN / ČESKÝ TEXT: IVO FISCHER
ZPÍVÁ WALDEMAR MATUŠKA

© 1963 BY. M. WITMARK & SONS, NEW YORK
PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON PRAHA-BRATISLAVA, 1968

Moderato

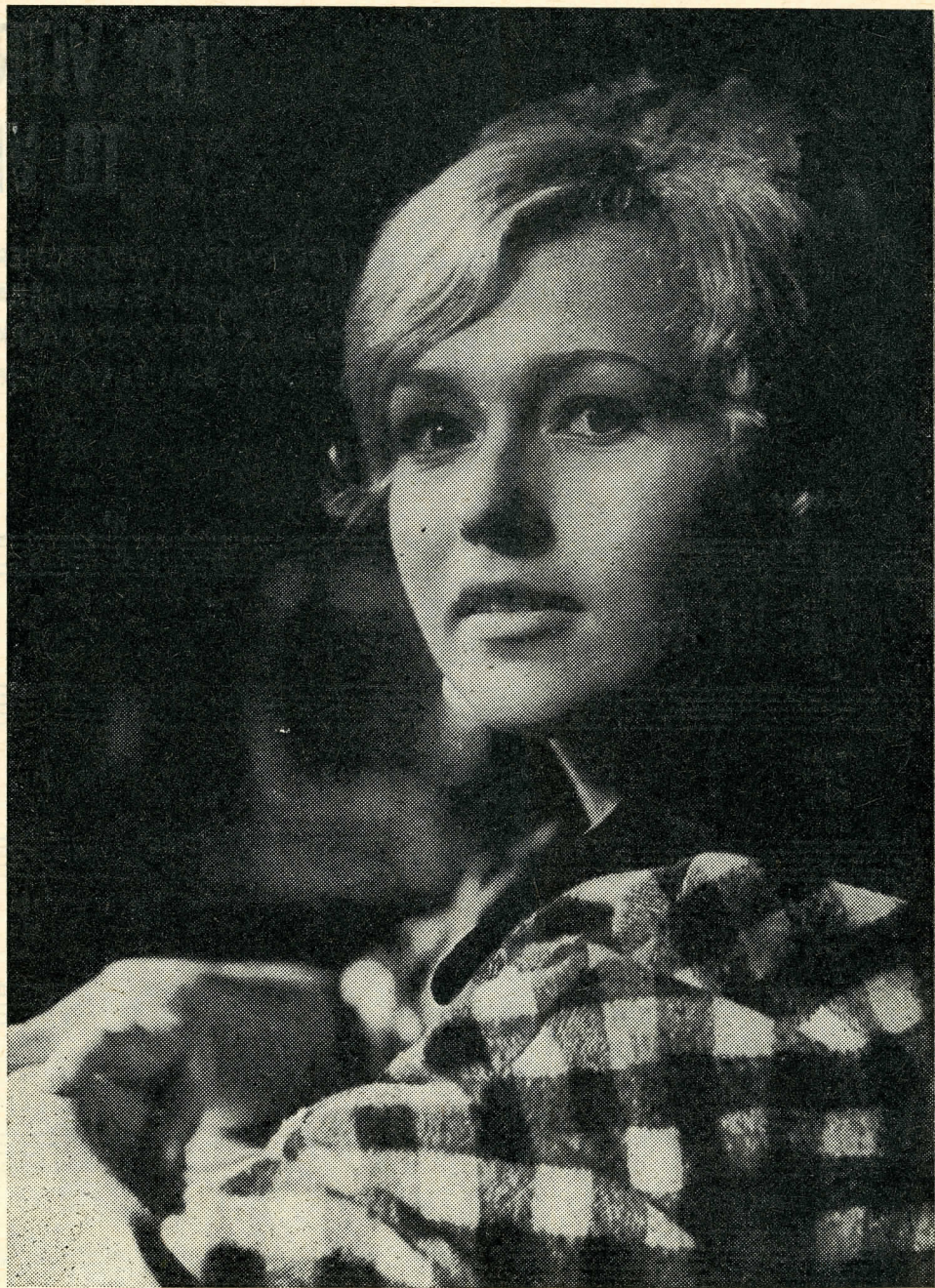
1. Mí - le a mí - le jsou cest, které znám, jdou trá - vou i u - bočím
2. Mí - le a mí - le se táhnou těch cest a dál po nich zá - stu - py
3. Dej - te mi stéblo a já bu - du rád. I sté - blo je zá - chranný

skal. - Jsou cesty zpát - ky a jsou ces - ty tam a
jdou. - Kří - že jsou bí - lé a lam - pič - ky hvězd jen
pás. - Dej - te mi flét - nu a já bu - du hrát a

já na všech s vá - mi stál. - Proč a - le blá - tem nás
vá - ha - vě sví - tí tmou. - Bůh ví co rů - ží, jež
zpí - vat a ptát se vás. Proč jen se ú - čel tak

ká - za - li vést a špí - nou si tří - ni - li šat? - To
dál mohly kvést, spí v hní - ně těch prách - nivých, bíat. -
rád mě - ní v bíč a proč že se má člověk bát? -

ví snad jen dešť a ví - tr ko - lem nás, ten ví - tr co začal právě
vát. - vát. - Ten ví - tr, co začal právě vát. -

LILKA ROČÁKOVÁ / FOTO VILÉM SOCHŮREK

FOTOGRAFIE V. SOCHŮRKA Z PŘEDSTAVENÍ KLADIVADLA RACKOVÉ

ZDE

Přihlašuji se
k pravidelnému odběru
časopisu **REPERTOÁR MALÉ SCÉNY**
a žádám o zaslání
na adresu:

.....
.....
.....
.....
.....

dne

podpis

ORBIS, n. p.

vydavatelství časopisů

odbyt a propagace

Vinohradská 46

Praha 2

BARRON KNIGHTS

PRÁTELE POP MUSIC,

víte že od ledna 1969 bude vycházet nový čtrnáctideník **AKTUALITY MELODIE** s pohotovými, čerstvými výsledky domácích i zahraničních Hit Parades a aktuálními zprávami ze světa i z domova? Cena každého čísla (4 strany novinového formátu) 50 haléřů. Přihlášky k předplatnému přijímají všechny pobočky PNS nebo přímo redakce, Praha 2, Vinohradská 2.

Vážení čtenáři,

během roku se mnozí z vás obrazejí na redakci časopisu nebo na vydavatelství Orbis s prosbou o zaslání chybějících čísel. Většinou vám však nelze vyhovět, protože časopis je pochopitelně tištěn v takovém nákladu, po jakém je poptávka, a nemáme proto žádná čísla ve větším množství na skladě.

Doporučujeme vám zajistit si kompletní ročník 1969 vyplněním a odesláním připojeného objednáčního lístku. Zaslání objednávky neodkládejte, protože nám jejich souhrn poslouží při stanovení celkového nákladu časopisu.

S pozdravem

redakce a vydavatelství
časopisů ORBIS

Československé divadelní a literární jednatelství
Vyšehradská 28, Praha 2 – Nové Město

- Václav Havel ZTÍŽENÁ MOŽNOST SOUSTŘEDĚNÍ. Hra o dvou dějstvích.
- Roman Ráž SMYČKA. Rozhlasové hry: Smyčka, Ruce nad vodou, Faust umírá dvakrát.
- Fernando Arrabal HŘBITOV AUT. Drama přeložila Eva Bezděková.
- Eugène Ionesco HLAD A ŽÍZEŇ. Drama přeložil Jiří Konůpek.
- Friedrich Dürrenmatt MANŽELSTVÍ PANA MISSISSIPPIHO. Komedii přeložil Bohumil Černík.
- Henri Rousseau POMSTA RUSKÉ SIROTY. Hra o dvou dějstvích. Přeložil Vladimír Uchytíl, upravil Jaroslav Gillar.

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu
DILIA, Celetná 25, Praha 1 – Staré Město, telefon 628-31.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a Informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašinková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně začátkem listopadu 1968.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

IVO MORAVUS, SKLADATEL, ARANŽÉR A VARHANIK BYVÁLE STUDIOVÉ SKUPINY KARLA DUBY. PŮVODEM Z PROSTĚJOVA, JEHO PRVNÍ ANGAŽMÁ V PRAZE VE SKUPINĚ SLÁVY KUNSTA, POZDĚJI ČLENEM ORCHESTRU KARLA KRAUTGARTNERA. POSLEDNÍ LÉTA HRÁL SE SKUPINOU KARLA DUBY. BOHUŽEL TATO SKUPINA JIŽ NEEXISTUJE, PROTOŽE KAREL DUBA A NĚKOLIK ČLENŮ SOUBORU ZAHYNULO PŘI HAVÁRII V MONGOLSKU.

RMS 12

JULIE
DRISCOLL

FOTO L. SVÁTEK

